

ΔΙΟΝΥΣΟΥ ΠΛΟΥΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΗ Κ^α

Ἐπὶ ἀντιτύπου τοῦ ΔΙΟΝΥΣΟΥ ΠΛΟΥΤ

Εἷς μῦθος ἀπὸ τῶν χρυσῶν
προγονικῶν ἀνθῶνων.
Ξηρὸν ἀνθύλλιον πεσόν·
σοὶ τὸ προσφέρω. Εἶναι σόν.
Ἐν βλέμμα ζητεῖ μόνον.

—

Τί ἄνθος δὲν ζητεῖ ν' ἀνθῇ;
Καθὼς ποθοῦν ἐκεῖνα,
ὁμοίως καὶ αὐτὸ ποθεῖ,
κ' ἐλπίζει, ὅταν θερμανθῇ
εἰς ἰλαρὰν ἀκτῖνα.

ΔΙΟΝΥΣΟΥ ΠΛΟΥΣ

Ἦ ἑκτασις τοῦ ἀχανοῦς
 Αἰγαίου ἐκοιμᾶτο,
 κ' ἐβλεπες δύο οὐρανοὺς·
 ὁ εἷς ἦν ἄνω κυανοῦς,
 γλαυκὸς ὁ ἄλλος κάτω.

Αἱ διαλείπουσai πνοαὶ
 τοῦ ἔαρος ἐφύσων
 ἀμφίβολοι καὶ ἀραιαί·
 μακρὰν δ' ἐφαίνοντ' ὥς σκιαὶ
 αἱ κορυφαὶ τῶν νήσων.

Ἦ δύσις, πύλη φλογερά,
 λαμπρὰς ἀντανακλάσεις
 ἠχόντιζεν εἰς τὰ νερά,
 ὥς ἂν ἐνέμοντο πυρὰ
 τὴν πλάκα τῆς θαλάσσης.

Ἀλλ' ἔπου νότος εἰς γλαυκὰς
 ταινίας τὴν ἐρρίκνου,
 τί ἦτον; ὄρνις ἢ ὀλκὰς,
 ἥτις ἐτάννυε λευκὰς
 τὰς πτέρυγας ὥς κύκνου;

Ἦτον ὀλκάς, οὐχὶ πτηνόν·
 ὥς δ' ἔφθασε πλησίον,
 μέλαν ἐφαίνετο βουνόν,
 καὶ τὸν ἱστὸν τοῦ Τυρρηνῶν
 ἐκόσμει ἐπισείων.

Μόλις ἐπήνθουν ἀργυροῖ
 ἀφροὶ περὶ τὴν τρόπιν,
 κ' ἐνόεις ὅτι προχωρεῖ,
 διότι ἔσχιζεν εὐρὺ
 τὸ ἶχνος τοῦ κατόπιν.

Οἱ ναῦται, ἡλιοκαεῖς,
 κινουῦντες μῦς εὐτόνους,
 διήρμοζον μετὰ βοῆς
 τὸ ἀχροκέραιον ὁ εἷς,
 ὁ ἄλλος τὰς προτόνους.

Ἄλλος, ὀρθὸς εἰς τὸν ἱστὸν
 τὸν πόντον κατεσκόπει·
 κ' εἰς τὴν φωνὴν τῶν κελευστῶν
 ἐπληττεν ἄργυρον ῥευστὸν
 μετὰ ῥυθμοῦ ἢ κώπη.

Ἦν τὸ κατὰστρωμα εὐρὺ,
 πλήρης ἀνδρῶν ἢ πρύμνη·
 βῆμα τὴν ἔκρουε βαρύ·
 ἀντήχουν ἄγριοι χοροὶ
 καὶ ἐναλίων ὕμνοι.

Εἰς δὲ τὴν πρῶραν ἀπαλῶς
εἰς δέρματα πανθήρων
νέος κατέκειτο καλός,
εἰς τὸν βραχίον' ἀμελῶς
τὸ σῶμα ὑπεγείρων.

Χιτῶνα εἶχε κροκωτὸν
μετὰ χρυσῶν ἀμμάτων.
Πλὴν καταρρέων ὁ χιτῶν,
γυμνὸν κατέλειπεν αὐτὸν
ἐπάνω τῶν γονάτων.

Σπανία ἦν ἡ καλλονὴ
αὐτοῦ τοῦ νεανίου.
Μᾶλλον ἐφαίνετο γυνή,
ἔχουσα ὄψιν εὐγενῇ
καὶ πλήρη μεγαλείου.

Χρυσοῦν ἐκράτει ἀφ' ἐνὸς
περίγλυφον κρατῆρα,
καὶ μὲ θωπεύματα κυνὸς
ῥαΐα τίγρις ταπεινῶς
τῷ ἔλειχε τὴν χεῖρα.

Ἐπὶ τῆς ἄλλης δὲ χειρὸς
προσέκλινεν ἡρέμα
νεᾶνις, κρῖνος ἀνθηρὸς,
καὶ εἰς τὸ βλέμμα τῆς πυρὸς
αὐτὸς προσήλου βλέμμα.

Ποία ἐντέλεια! Εἰκὼν
ἐφαίνετο μαρμάρου,
θαῦμα τῆς τέχνης γλυπτικόν·
ἀλλ' ὡς αὐτὴ δὲν ἦν λευκὸν
τὸ μάρμαρον τῆς Πάρου.

—

Τῶν ὀροσερῶν της παρειῶν
ὠμοίαζον τὰ κάλλη
τὸ ῥόδον τὸ ἐρυθριῶν,
ἔταν στιβάζεται χιῶν,
κ' εἰς τὴν χιόνα θάλλη.

—

Ἐπὶ τοὺς ὤμους της χυτὴ
κατέρρεεν ἡ κόμη·
ὡς ἡ σελήνη δ' ὀρατὴ
εἰς χρυσᾶ νέφη, ἐν αὐτῇ
ὑπέλαμπον οἱ ὦμοι.

—

Πλούσiai πόρπαι πρὸς στολὴν
διάλιθοι συνεῖχον
τῆς κόρης τὴν ἀναβολὴν,
κ' εἰς τὴν χρυσῇν της κεφαλῇν
τὸν πλοῦτον τῶν βροστρύχων.

—

Οἱ εὐγλωττοὶ της ὀφθαλμοὶ
ἔταν χαρὰν ἐδήλουν,
ἀπῆντων καρδιῶν παλμοὶ,
καὶ ἦσαν ἔρωτος ψαλμοὶ
ἐκεῖνα ποῦ ὠμῖλουν.

—

Τ' ἀπαλὰ χεῖλη της, καλὰ
ὥς κάλυξ ἀνεμώνης,
μικρὸν προεῖχον τρυφηλὰ,
καὶ ὅτ' ἐγέλων, πῶς γελαῖ
ὁ οὐρανὸς ἐφρόνεις.

—

Τότε δ' ὥς ἔκειτο ἐκεῖ,
διέστειλε τὰ χεῖλη,
κ' ἐξῆλθον τόνοι μουσικοὶ,
καὶ μειδιάσασα γλυκὺ,
ἡ νεανὶς ὠμίλει.

—

— «Ὅταν σὲ βλέπω, δειλιῶν
τὸ σῶμά μου πῶς τρέμει;
Εἶσαι ἀνώτερόν τι ὄν;
Ἄν ἄνθρωπον ἢ ἄν Θεόν
ἀκολουθῶ, εἰπέ μοι.

—

»Εἰς σὲ προσπλέκει ἡ Κλωθὴ
τοῦ βίου μου τὸ νῆμα.
Σὲ μόνον, μόνον σὲ ποθῶ,
καὶ ὥς δεσμὶ' ἀκολουθῶ
τὸ προσφιλές σου βῆμα.

—

»Πλανῶμαι ὅπου μὲ πλανᾷς,
μετὰ πνοῶν ἀνέμων,
εἰς κορυφάς, εἰς σκοτεινάς
κοιλιάδας, εἰς ληστῶν σκηνάς·
κατόπιν σου εὐδαίμων!

—

»Καὶ εἰς τὸν ἄδην μετὰ σοῦ,
εἰς ἄδου ἂν ἡγήσαιο!
”ὦ! τοῦ ὀνείρου τοῦ χρυσοῦ
μὴ μὲ στερήσης, μέχρῃς οὐ
ἀκούσω ποῖος εἶσαι.» —

Κ’ ἐκεῖνος εἶπε μειδιῶν·
— «Θεώρει με, ὦ κόρη,
θεὸν πλησίον σου, θεόν,
καὶ πρώτην τῶν εὐτυχιῶν
τὴν μετὰ σοῦ θεώρει.» —

— «Θεὸν μὴ λέγῃς· οἱ θεοὶ
τὸν Ὀλυμπον οἰκοῦσι.
Καὶ ἂν μοὶ φύγῃ ἡ ζωὴ
εἰς στεναγμὸν διακαῆ,
τίς θέλει τὸν ἀκούσει;

»Θεὸς ἂν ἦσαι, θὰ ζητῇς
καπνὸν εὐώδους κνίσσης
καὶ ἐκατόμβας τελετῆς,
ἀλλ’ ὅχι ἔρωτα θνητῆς,
κ’ ἐμὲ θὰ λησμονήσης.» —

Ἐν ᾧ δὲ οὗτοι τρυφερῶς
τοιαῦτα συνωμῖλουν,
τῶν ναυτῶν ἔσθη ὁ χορὸς,
κ’ ἐπὶ τὸ ζεῦγος βλοσυρῶς
τὰ βλέμματα προσήλουν.

Καὶ διὰ λόγων ἀναιδῶν
ὁ εἷς τὸν ἄλλον πείθων,
λείας ὠρέγετο, ἰδὼν
τὸν πλοῦτον τῶν πολυειδῶν
καὶ πολυτίμων λίθων.

—

Ἄλλους διήγειρε πολλοὺς
ἢ ὄψις τῶν θελγήτρων
τῆς κόρης τῆς περικαλλοῦς,
καὶ ἐνεψύχου τοὺς δειλοὺς
ἐλπίς πλουσίων λύτρων.

—

Φωνὴ διέρρει σιγαλὴ
ὥς ψίθυρος τὸ πρῶτον.
Ἄλλ' ἐθρασύνοντο πολλοί,
καὶ ἐξερράγ' ἡ ἀπειλὴ
μετὰ κραυγῶν καὶ κρότων.

—

- Τῶν ἀπαισίων ὀφθαλμῶν
τὸ μέλαν πῦρ ἰδέτε.
Ἐγείρεται πᾶς ὁ τολμῶν.
Τὴν κώπην ἐπὶ τὸν σκαλμὸν
ἀφῆκαν οἱ ἐρέται.

—

Ἦρπασαν ἔπλα παρευθὺς
ἀπὸ τῶν προσπιπτόντων,
λίθους τινὲς χειροπληθεῖς,
καὶ ὅ,τι εὔρισκε καθεὶς,
τίς κώπην καὶ τίς κόντον.

—

Τὰ βλέμματα πλήρη φλογῶν
 ἠκόντιζον ὀργίλα,
 κ' ἐρρίφθησαν, ὡς ἂν ἀγῶν
 δεινῶν ἐπέκειτο σφαγῶν,
 καὶ ἔπαλλον τὰ ξύλα.

—
 Ὁ ἀνδραποδιστῆς λαὸς
 τοὺς ὀπαδοὺς τῶν ξένων
 πρώτους λαβὼν ἀνιλεῶς,
 τοὺς ἔρριψεν εἰς τῆς νηὸς
 τὸ στόμιον τὸ χαῖνον.

—
 Φύλακες ἔστησαν τακτοὶ
 εἰς τὴν ὀπὴν τοῦ σκάφους·
 κ' ἐκλείσθη ἡ καταπακτὴ,
 κ' ἦν εἰς τὰ σπλάγχνα του φρικτὴ
 ἡ νύξ, ὡς εἶν' εἰς τάφους.

—
 Εἶδε τὴν πρᾶξιν τῶν ναυτῶν
 ὁ ξένος νεανίας·
 τὸν νοῦν ἐνόησεν αὐτῶν,
 ἀλλ' ἔμεινεν ἀκίνητῶν
 μεθ' ὑπερηφανείας.

—
 Ἐν ᾧ δ' ὀρμῶσιν οἱ κακοὶ
 κ' ἐκεῖνον νὰ προσβάλουν,
 δύο βραχίονες λευκοὶ
 ὡς περιδέραιον γλυκὺ
 τὸν νέον περιβάλλουν.

Ἡ κόρη βλέπ' ἡ τρυφερά
τὴν ἀπειλοῦσαν πάλιν,
καὶ ὥς δειλὴ περιστερὰ
πρὸς τὴν προστάτιν ἀφορᾷ
τοῦ ἐραστοῦ ἀγκάλην.

—

Αὐτὸς δὲ κύπτει, τὴν φιλεῖ,
κ' ἐγείρεται ὀργίλος.
Τὸ βλέμμα σπινθηροβολεῖ,
προτεταμένον προκαλεῖ
τὸ εὐγενές του χεῖλος.

—

— «Τί θέλετε;» τοὺς ἐρωτᾷ·
καὶ εἰς αὐθάδης ναύτης
τῷ λέγει· «Θέλομεν αὐτὰ
τὰ ψέλλια τὰ τορρέυτὰ
μετὰ τῆς κόρης ταύτης.

—

» Σὲ δὲ τὸν νέον τὸν καλὸν
ταλάντου θὰ πωλήσω
εἰς τὰς φυλάς τῶν Σικελῶν. » —
Ὁ δ' ἀπεκρίθη ἀπειλῶν·
— «Παράφρονες, ὀπίσω!

—

» Ληστῶν ἀγέλη εἰσθε σεῖς! »
Κ' ἐκάγχασαν ἐκεῖνοι,
κ' ἐχώρει ἕκαστος θρασὺς,
κ' ἐπὶ τὴν κόρην τοὺς δασεῖς
βραχίονας ἐκίνει.

—

Αἴφνης ἐπήδησεν ἐκτὸς
τῆς πώρας μεταξύ των.
Ἦτον τὴν ἔκφρασιν φρικτὸς,
καὶ σκοτεινότερον νυκτὸς
τὸ μέτωπόν του ἦτον.

—

Κτυπᾷ τὸν πόδα του βοῶν·
καὶ δι' ἁρμῶν καὶ κάλων
τρύζει τὸ πλοῖον φρικτῶν
ἀπὸ τῶν ἄκρων κεραιῶν
ὥς ἄκρων τῶν ὑφάλων.

—

Ἴδου, ἐξ ἔω καὶ δυσμῶν, —
ὦ θαῦμα καὶ ὦ φρίκη! —
ὥς εἰς δεινὸν κατακλυσμὸν
τὰ κύματα μετὰ βρασμῶν
ὄρμουσιν οὐρανομήκη.

—

Νῦξ ἦλθε μέλαινα. Περᾷ
ἡ ἀστραπὴ τὸ σκότος,
κ' εἰς τὰ πυργούμενα νερά
κατὰ λυσσῶντος τοῦ βορρᾶ
λυσσῶν παλαίει νότος.

—

Ὡς ὠρυόμεναι κυνῶν
ἠκούοντο ἀγέλαι
εἰς τὸν εὐρὺν ὠκεανόν,
καὶ πελιδναὶ τὸν οὐρανόν
διέτρεχον νεφέλαι.

—

Τὸ πνεῦμα τῶν τριχυμιῶν
τὸ πλοῖον ἀναπνέει,
καὶ, καθὼς ἔμψυχόν τι ὄν,
ὀρθοῦται, πίπτει πνευστιῶν,
γογγύζει καὶ παλαίει.

—

Ὡς λίκνον βρέφους σαλευτὸν
ἢ λαίλαψ τὸ κυλίνει.
Σφάλλουσ' οἱ πόδες τῶν ναυτῶν,
καὶ πᾶσαν δύναμιν αὐτῶν
σκοτοδινία λύει.

—

Πίπτουσιν ὕπτιοι, πρηνεῖς
καὶ ἐξησθενημένοι·
πνοῆς στεροῦνται καὶ φωνῆς,
καὶ ὁ βραχίων ἀδρανῆς
ὁ σιδηροῦς των μένει.

—

Ἄλλ' ἐμαράνθη κ' ἡ καλὴ
παρθένος ὥς τὸ ἶον.
Κλίν' ἡ χρυσῇ της κεφαλῇ,
καὶ εἰς βοήθειαν καλεῖ
ὁ ὀφθαλμός της δύων.

—

Τὰς ἀνθηράς της παρειᾶς
ὁ νέος ἐλυπήθη
νὰ τὰς ἰδῇ χωρὶς χροιάς.
«Μὴ, φίλη, εἶπεν, ὠχρίᾳς,
ἀνάβλεψον, καὶ ζῆθι.»

—

Κ' ἤνοιξ' ἐκείνη ἀσθενῶς
 τοὺς γαλανοὺς ἀστέρας,
 κ' ἐγέλασεν ὁ οὐρανός,
 κ' ἔλαμψε πάλιν φωτεινός
 ὁ δίσκος τῆς ἡμέρας.

Μετέωρον φλογῶν μεστὸν,
 φανέν πρὸς τὸν Ἀρκτοῦρον,
 κατῆλθεν ἐπὶ τὸν ἰστόν.
 Τὸ ἄστρον ἦτο τὸ γνωστὸν
 αὐτὸ τῶν Διοσκούρων.

Ἡ λαίλαψ παύει νὰ λυσσᾷ,
 τὸ πέλαγος ν' ἀφρίζει.
 Πάλιν ὁ ζέφυρος φυσᾷ,
 πάλιν ἡ θάλασσα χρυσᾷ
 τὰ κύματα κοιμίζει.

Ὁ φλοῖσβος μουσικοὺς λαλεῖ
 περὶ τὴν τρόπιν ἤχους.
 Γελᾷ γαλήνη, καὶ δειλὴ
 ἡ αὔρα παίζουσα, φιλεῖ
 τῆς κόρης τοὺς βοστρύχους.

Ἄηρ καὶ θάλασσα ζωὴν
 καινὴν ἠκτινοβόλει
 ὑπὸ τοῦ θεέρου τὴν πνοήν.
 Τὸ πᾶν ἦν κίνησις, καὶ ἦν
 χαρὰ ἡ φύσις ὅλη.

Αἶφνης ὠγκώθη, ὥς μεστὸς
 ἑαρινῆς ἰκμάδος,
 κ' ἐρράγη τρύζων ὁ ἱστὸς,
 κ' ἐξέφυ εὖρωστος βλαστὸς,
 κομῶν ἀμπέλου κλάδος.

—

Στεφάνας πλέκουσα πολλάς,
 ἤρτηθ' εἰς τὰς κεραίας,
 κ' εἰς πυκνὸν θόλον ἢ φυλλὰς
 ἐκάμπτετο, καὶ σταφυλὰς
 ἐβλάστησε γενναίας.

—

Βριθὺς, τοὺς κλάδους περικλῶν
 καρπὸς τὸ βλέμμα τέρπει.
 Εἰς κλῶνα πλέκεται ὁ κλών·
 καὶ τὸν ἱστὸν περικυκλῶν,
 χλωρὸς κισσὸς ἀνέρπει.

—

Καὶ ἄνθη διὰ τῶν κισσῶν
 ποικίλα διεγέλων
 ἢ κηπευτὰ ἢ τῶν δασῶν,
 ἀρώματ' ἀπὸ τῶν χρυσῶν
 ἐκπέμποντα κυπέλων.

—

Ἐξαίφνης ῥέει ἐκραγεῖς
 ἐκ τῶν ἀκροκεραίων
 εὐώδης ῥύαξ διαυγής.
 Δέν ἦτον ὕδωρ ἐκ πηγῆς,
 ἀλλ' ἀνθοσμίας ῥέων.

—

Τοὺς ἀνδραποδιστὰς σιγῇ
νεκρῶν καταλαμβάνει.
ὦ! ποία πάλιν ἀλλαγὴ!
Πόθεν ἐβλάστησεν ἡ γῆ,
ἥτις ἐμπρὸς ἐφάνη;

—

Ὁ βαθὺς ὄρμος μειδιᾷ
καὶ νεύει φιληδόνως.
Πᾶσα γωνία καὶ σκιὰ,
καὶ εἰς πᾶν δένδρον φωλεὰ
εὐλάλου ἀηδόνας.

—

Τῆς παραλίας μαλακὴ
προκύπτει ἡ ἀγκάλη.
Ἐκεῖ γαλήνη κατοικεῖ,
ἐκεῖ ὁ ζέφυρος γλυκὺ
διὰ τῶν φύλλων ψάλλει.

—

Ὁ ρύαξ, ὄφεις ἀργυροῦς,
τοὺς πολυκάμπτους γύρους
ἐλίσσ' εἰς τάπητας χλωροῦς,
καὶ ἄδων ἀπαντᾷ ὁ ῥοῦς
πρὸς ἄδοντας ζεφύρους.

—

Βέλους ὀξύτερον χωρεῖ
τὸ πλοῖον πρὸς τὸν κόλπον·
καὶ τὸ προπέμπουσι χοροὶ
νηχόμενοι καὶ ζωηροὶ,
μετ' ἰαχῶν εὐμόλπων.

—

Ἐγγὺς, μακρὰν, εἰς τ' ἀνοικτὰ,
ἐκ σκοτεινοῦ πυθμένος,
ὄντ' ἀναδύονται φρικτὰ,
ὅσα πλωτὰ, ὅσα νηκτὰ,
καὶ πᾶν ἐνύδρων γένος.

—

Τὸ κῦμ' ἀφρίζον ἡ οὐρὰ
τῆς ἵπποκάμπης πλήττει.
Φυσῶσ' εἰς ὕψος τὰ νερά,
καὶ, βαρεῖς ὄγκοι, σοβαρὰ
προβαίνουνσι τὰ κήτη.

—

Βάλλουσιν ἔρωτες ὁ εἷς
τὸν ἄλλον μὲ κογχύλας·
καὶ παίζουσai μετὰ βοῆς,
ἡ Ναϊᾶς κ' ἡ Νηρηΐς
διώκουσιν ἀλλήλας.

—

Σειρῆνα φέρων, ὁ δελφὶν
ὄρμα' ἐκ τῶν ἀδύτων,
καὶ προκαλεῖ τὴν ἀδελφὴν
εἰς τοῦ ἀφροῦ τὴν κορυφὴν
ὀχούμενος ὁ Τρίτων.

—

Σεμνὸς ὁ θίασος σοβεῖ,
ὥς φέρεται ὁ κέλῃς,
εἰς συνοδίαν εὐσεβῆ·
καὶ ὕμνος ἀντηχεῖ, «Εὐοὶ
εὐάν, υἱὲ Σεμέλῃς!»

—

Ἡ τρόπις ἤγγισε τὴν γῆν,
καὶ οἱ θαλασσομάχοι,
τρόμου ἐκπέμψαντες κραυγὴν,
ἐπήδησαν, καὶ εἰς φυγὴν
ἐρρίφθησαν ἐν τάχει.

Φεύγουσ' εἰς βράχους, εἰς κλειστάς
δασώδεις νάπας, ὅτε . . .
ὦ! τὰς ἀλύσεις ὡς κλωστὰς
συντρίβουσι, καὶ τοὺς ληστὰς
διώκουσ' οἱ δεσμῶται!

Φθάνουσι, ῥίπτουσι πρηνεῖς
εἰς γῆν τοὺς ἀτιθάσσοις,
ἐργάται φοβεράς ποινῆς·
καὶ σχίζουσιν εὐθυτενεῖς
σκυτάλας ἐκ τοῦ δάσους.

Πᾶσα πληγὴ αἵματηρὰ
ὡς ξίφους καταβαίνει.
Ἔχουσι νεῦρα σιδηρᾶ.
Δὲν εἶναι ἄνθρωποι, οὐρὰ
τὸ νῶτόντων περαίνει.

Καὶ ἐκαθέσθ' ὑπὸ φηγὸν
πυκνὴν ὁ νεανίας,
ἀπαθὴς μάρτυς τῶν πληγῶν,
καὶ ἀποστρέφων τῶν κραυγῶν
τὸ οὖς τῆς εὐσπλαγχνίας.

Τὸ δρᾶμα τὸ πρὸ τῶν ποδῶν
μετ' ὀφθαλμοῦ ὀργίλου
στιγμὴν καὶ μόνην προσιδῶν,
εἰς τὴν γλυκεῖαν συνοδὸν
τὰ βλέμματα προσήλου.

—

Ἄλλ' ὥς τὴν εἶδε νὰ θρηνῇ
κατακειμέν' εἰς ἄνθη,
καὶ ἡ εὐαίσθητος γυνὴ
πρὸς ξένους πόνους νὰ πονῇ,
τὸ βλέμμα του ὑγράνθη.

—

Καὶ ἔνευσε, καὶ εὐμενῆς
παρέδειξεν ἡ χεὶρ του
ἔπου ἡ ῥάβδος τῆς ποινῆς,
ῥαγδαία πίπτουσ', ἀπηνῆς,
τὰ νῶτά των ἐκύρτου.

—

Ἐξαίφνης τί μεταβολὴν
ἡ κόρη πάλιν βλέπει
εἰς τῶν κακούργων τὴν φυλὴν!
Ἔχουσ' ἰχθύος κεφαλὴν,
καὶ εἰς τὸ σῶμα λέπη.

—

Ἔχουν οὐρὰν ἀντὶ ποδῶν,
καὶ εἰς δελφίνων σχῆμα
μεταποιοῦνται βαθμηδόν,
καὶ σώζετ' ἕκαστος πηδῶν
εἰς τὸ παφλάζον χῦμα.

—

Ἄστατον χρῆμα ἢ γυνή
ὥς ὁ ἀήρ ὁ πνέων.
Ἄντ' εὐγνώμων νὰ φανῇ,
τί ἔχει αὕτη νὰ θρηνῇ
προσβλέπουσα τὸν νέον;

—

«ὦ! λέγει, ὁ θαυματουργὸς
συμπλήρωσον τὸ θαῦμα.
Φεῦ! βλέπω, βλέπω ἐναργῶς!
Δός μοι τὸ ὕδωρ τῆς Στυγὸς,
θανάτου δός μοι τραῦμα.

—

»Σὺ ὁ τὰ πλάσματ' ἀλλοιῶν,
τὴν πλάσιν μεταπείθων,
σὲ ἱκετεύω ὥς Θεὸν,
τὸ στῆθος τοῦτο, ἐλεῶν,
μετάβαλον εἰς λίθον.

—

»Καὶ ἔστω μοι καταφυγὴ
ὁ τελευταῖος ὕπνος,
καὶ τῆς καρδίας ἡ σιγή·
ἢ δὸς νὰ γίνω ἡ πηγὴ
ἡ κλαίουσα ἀγρύπνως.

—

»Θεν' ἀναβῆς εἰς οὐρανὸν,
καὶ μόνη θὰ πλανῶμαι
εἰς τὸ ἀπέραντον κενόν,
τὸν ἥλιον τὸν σκοτεινόν
διὰ νὰ καταρῶμαι.

—

» Ἦλθες, σὲ εἶδα, καὶ χαρᾶς
κατεπληρώθ' ἡ φύσις.
» Ἄστρον τοῦ βίου μου, περᾶς.
Πρὶν δύσης μὴ μὲ παρορᾶς.
Δὸς θάνατον πρὶν δύσης.

—

» Ἐρρόφησα ὅ,τι γλυκὺ
τῆς κύλικος τοῦ βίου,
σταγόνα ἔρωτος· ἀρκεῖ.
Τί ἂν ὁ βίος διαρκῇ
αἰῶνας μαρτυρίου;

—

» Σὺ ὁ Θεὸς, θὰ κατοικῇς
ἐπάνω τοῦ αἰθέρος,
ἔπου ὁ βίος ὁ γλυκὺς,
αἱ τέρψεις αἱ διηνεκεῖς,
τῶν Θεαινῶν ὁ ἔρως.

—

» Ταχὺς δὲ τάφος εἰς ἐμὲ
καὶ αἰωνία λήθη.»

— «Εἰς σὲ ἀθάνατοι στιγμαὶ
καὶ ἐπουράνιοι τιμαί,»
ἐκεῖνος ἀπεκρίθη.

—

«Τί πρὸς ἐμὲ καὶ οἱ Θεοὶ
καὶ ἡ ἀθανασία;
Ἄθανασία μου σὺ εἶ.
Μακράν σου ἡ μακρὰ ζωὴ
μακρὰ ἀπελπισία.

—

» Ἡ θεν' ἀνέλθης μετ' ἐμοῦ
 πλησίον τῶν Μακάρων,
 ἥ εἰς τοῦ μαύρου ποταμοῦ
 τὸ ῥεῦμα πλέοντας ὁμοῦ
 θὰ μᾶς δεχθῇ ὁ Χάρων.

» Πλὴν θάρρει. Μετὰ τῶν Θεῶν,
 ἔπου τὸ θάλλον θέρος,
 ἔπου ὁ ἄδυτος αἰὼν,
 καὶ ὅπου φῶς χωρὶς σκιῶν,
 χωρὶς δακρύων ἔρως,

» Ἐκεῖ τὸ κάλλος σου θ' ἀνθῇ
 μετὰ τῶν λαμπροτέρων·
 κ' ἡ κόμη αὕτη ἡ ξανθὴ
 εἰς τοὺς αἰθέρας θ' ἀπλωθῇ
 ὡς πλόκαμος ἀστέρων.»

Γῆ, οὐρανὸς, τὸ πᾶν γελᾷ
 ἐνόσω τῇ ὠμίλει·
 καὶ εἰς τὰ χεῖλη τ' ἀπαλὰ
 εἰς μέθην ἔρωτος κολλᾷ
 τ' ἀμβρόσιά του χεῖλη.

Ἡ νέα κόρ' ἱλιγγιᾷ,
 τῆς γῆς ἐκλείπ' ἡ θέα.
 Τὴν περιέβαλε σκιά,
 καὶ εἰς τὸν Ὀλυμπον Θεὰ
 ἐνεθρονίσθη νέα.

Φωνὴ ἠκούσθη ν' ἀναβῇ
 ἐκ λόφων καὶ θαλάσσης,
 καὶ ἔψαλλεν· «Εὐὰν εὐοί!
 Τοιαύτ' ἡ θεία ἀμειβή
 κ' αἰ τῶν Θεῶν κολάσεις!»

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ

—

Τὸ ποιημάτιον τοῦτο εἶναι ἀτελὴς μετάφρασις τῆς μικρᾶς ζωοφόρου τοῦ Λυσικρατείου μνημείου. Ἀληθῶς οὐδ' ἐν τῇ ζωοφόρῳ, οὐδ' ἐν τῇ Ὀμηρικῇ ὕμνῳ πρὸς Διόνυσον, οὐδ' ἐν Φιλοστράτῳ (Εἰκόνες Α, 49) ὑπάρχει γυνή. Ἀλλὰ τὰ ἀρχαῖα ἐκεῖνα μυθεύματα οὔτε τοσοῦτον γνωστά οὔτε τοσοῦτον βέβαια εἰσὶ περὶ τὰ καθέκαστα, ὥστε οὐδαμοῦ ὡς πρὸς αὐτὰ νὰ ἐπιτρέπηται τις μεταβολή. Ἡ Νάξος ἦν ἡ νῆσος τῶν ἐρώτων τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Ἀριάδνης, καὶ εἰς τὴν Νάξον ἔπλεεν ὁ Διόνυσος ὅταν οἱ Τυρρῆνοί τὸν συνέλαβον· τὴν δ' Ἀριάδνην ἀπῆντησεν ὁ Θεὸς ἐν τῇ νήσῳ Δία (Φιλοστρ. Εἰκ. Α, 45), ἥτις δὲν ἦτον ἡ Νάξος, ἀλλ' ἄλλη τις πλησίον τῆς Κρήτης. Οὐδὲν ἐπομένως κωλύει, συνδυαζομένων τῶν διηγήσεων, νὰ ὑποτεθῇ ὅτι, μεταφέρων ἐκ Δίας εἰς Νάξον τὴν κόρην τοῦ Μίνωος, περιέπεσεν εἰς τοὺς Τυρρηνούς.

